

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și nouă

Dezvăluirea celor trei atingeri îngerești în vedenia lui Daniel: O revelație profetică

Jeff Pippenger
2024-03-26

În capitolul zece, Daniel este atins de trei ori, iar aceste trei atingeri corespund celor trei dăți în care Daniel trăiește personal „march”-ul, vedenia. Prima și ultima apariție au fost ale lui Gabriel, mesagerul Descoperirii lui Isus Hristos. Gabriel este cel care ia mesajul de la Hristos, care I-a fost dat de Tatăl, și îl transmite profetului, care urmează să-l trimită bisericilor.

Dar îți voi arăta ceea ce este consemnat în cartea adevărului; și nu este nimeni care să stea alături de mine în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră. Daniel 10:21.

Gabriel știe că este o ființă creată și, de aceea, i-a spus fără echivoc lui Ioan să nu i se închine, în Cartea Apocalipsei.

Și am căzut la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a spus: Vezi să nu faci aceasta; sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi care au mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu, căci mărturia lui Isus este duhul profeției. Apocalipsa 19:10.

Cel ce studiază profeția trebuie, așadar, să înțeleagă că motivul pentru care Gabriel afirmă, în legătură cu ceea ce „este consemnat în Scriptura adevărului”, că nu este nimeni deasupra lui are un scop profetic specific. Când el indică faptul că numai Hristos înțelege Scripturile mai bine decât el însuși, Îl identifică pe Hristos drept „Mihail, căpetenia voastră”. Dar Mihail nu este doar o căpetenie, el este arhanghelul.

Însă arhanghelul Mihail, când, împotriva diavolului, a purtat cu el o dispută cu privire la trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: "Domnul să te mustre." Iuda 7.

Prin urmare, toate cele trei atingeri sunt atingeri angelice, iar în toate cele trei rânduri în care Daniel are vedenia „march”, aceasta este angelică. A treia oară când Daniel este atins, aceasta este spre întărire, căci mai înainte, la a doua atingere, și-a pierdut puterea.

Atunci a venit din nou unul cu înfățișarea unui om, m-a atins și m-a întărit, și a zis: Om preaiubit, nu te teme: pace ție; fii tare, da, fii tare. Și când mi-a vorbit, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. Atunci el a zis: Știi pentru ce am venit la tine? și acum mă voi întoarce să mă lupt cu căpetenia Persiei; iar când voi pleca, iată, va veni căpetenia Greciei. Daniel 10:18-20.

Gabriel îi amintește lui Daniel că „venise să-i facă” lui Daniel „să înțeleagă ce va veni peste poporul tău în zilele de pe urmă”, când îl întreabă pe Daniel dacă „știi pentru ce am venit la tine?”

În acord cu ceea ce îl învățase pe Daniel despre zilele de pe urmă, Gabriel declară apoi că avea să „mă întorc să lupt cu căpetenia Persiei; și când voi ieși, iată, va veni căpetenia Greciei”. El începe apoi narațiunea profetică a capitolului unsprezece, care descrie ce vine peste cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă. Acea narațiune profetică este așezată în contextul luptei cu „căpetenia Persiei” și „căpetenia Greciei”.

Istoria propriu-zisă dintre Cyrus cel Mare și Alexandru cel Mare a durat peste două sute de ani. Dar, în marele cutremur din capitolul unsprezece al Apocalipsei, mișcările finale sunt rapide, iar de îndată ce a șasea împărăție este cucerită de falsul împărat de la miazănoapte, a șaptea împărăție, cei zece regi, reprezentanți de Grecia, se învoiesc pe dată să-și dea împărăția fiarei.

La un anumit nivel, viziunea „mareh” este folosită de șapte ori în capitolul zece din Daniel. Am analizat patru dintre aceste șapte ocurențe și am identificat faptul că prima referință este aceea în care Daniel arată că, înainte de anul al treilea al lui Cyrus, el înțelesese viziunea. În următoarele trei referințe, cele trei atingeri din fiecare viziune identifică experiența lui Daniel pe măsură ce se trezește din jalea celor douăzeci și una de zile. Trezirea sa de învioreare este structurată pe procesul în trei pași al Evangheliei veșnice, iar cei trei pași sunt reprezentați prin îngeri, deși pasul al doilea este Mihail, arhanghelul, Cel care l-a ridicat pe Moise din moarte și l-a strămutat în cer.

Celelalte trei dăți când cuvântul „vision” se găsește în capitolul zece, nu este „mareh”, ci este „marah”. „Marah” este forma feminină a lui „mareh”. Înseamnă o viziune și, în sens cauzativ, o „oglinză” sau o „sticlă de privit”. Cheia definiției sale este că este „cauzativ”. Este viziunea „înfățișării”, însă este diferită prin genul său, identificând astfel un mesaj profetic diferit. Potrivit definiției sale, „oglinza” implică faptul că aceia care văd viziunea văd un anumit tip de reflecție. Acesta este elementul cuvântului care este „cauzativ”. Definiția unui cuvânt cauzativ în contextul lui „marah” este profundă.

Termenul „cauzativ” se referă la conceptul de cauzalitate sau la acțiunea de a face ca ceva să se întâmple. În lingvistică, în special în morfologia verbului, forma cauzativă este o construcție gramaticală care indică faptul că subiectul unui verb determină o altă persoană sau o altă entitate să efectueze acțiunea exprimată de verb. De pildă, în limba engleză, verbul „to read” devine cauzativ atunci când spunem „to make someone read”. Aici, subiectul determină o altă persoană să efectueze acțiunea de citire.

Forma cauzativă indică faptul că subiectul este responsabil de aducerea la îndeplinire a acțiunii descrise de verb. „Cauzativ” se referă la modul în care o acțiune sau un eveniment este făcut să aibă loc. În cele trei ocazii în care Daniel folosește cuvântul ebraic „marah”, vedenia contemplată îl determină pe privitor să fie transformat în chipul pe care îl contemplă.

Și în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel; atunci mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată un anumit bărbat îmbrăcat în pânză de in, al cărui mijloc era încins cu aur fin din Uphaz: Trupul lui era, de asemenea, ca berilul, iar fața lui ca înfățișarea (mareh) fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la înfățișare, asemenea aramei lustruite, și glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi. Și eu, Daniel, am văzut singur vedenia (marah): căci oamenii care erau cu mine n-au

văzut vedenia (marah); ci i-a cuprins o mare groază, încât au fugit să se ascundă. Astfel am rămas singur și am văzut această mare vedenie (marah), și nu mi-a mai rămas nicio putere: căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune, și n-am mai păstrat nicio putere. Totuși am auzit glasul cuvintelor lui; și când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc cu fața la pământ, iar fața mea era îndreptată spre pământ. Daniel 10:4-9.

La sfârșitul celor douăzeci și una de zile de jale, care, în zilele din urmă, corespund celor trei zile și jumătate în care cei doi martori sunt morți în stradă, Daniel a fost deodată făcut să vadă arătarea lui Hristos, iar arătarea Lui este „ca arătarea (mareh) fulgerului”. Acest eveniment, la sfârșitul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa, capitolul unsprezece, produce o despărțire, căci „bărbații care erau cu” Daniel au fost făcuți să „[vadă] nu vedenia (marah); ci o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă. De aceea” Daniel „a rămas singur,” dar „bărbații care erau cu mine [au fost făcuți să vadă] nu vedenia (marah); ci o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă”.

Viziunea pe care Daniel a văzut-o pe când era singur a fost viziunea feminină, cauzativă, care l-a transformat pe Daniel după chipul viziunii. Transformarea a fost împlinită prin înlăturarea puterii omenești a lui Daniel și prin preschimbarea frumuseții lui în stricăciune.

Carnea însăși în care sufletul își așază cortul și prin care lucrează este a Domnului. Nu avem niciun drept să neglijăm vreo parte a mașinăriei vii. Fiecare parte a organismului viu este a Domnului. Cunoașterea propriului nostru organism fizic ar trebui să ne învețe că fiecare mădular este chemat să-I slujească lui Dumnezeu, ca instrument al dreptății.

Numai Dumnezeu poate supune mândria inimii omului. Nu ne putem mântui pe noi înșine. Nu ne putem regenera pe noi înșine. În curțile cerești nu se va cânta niciun cântec: „Mie, celui ce m-am iubit pe mine însumi și m-am spălat pe mine însumi, m-am răscumpărat pe mine însumi, mie fie slava și cinstea, binecuvântarea și lauda.” Dar aceasta este tema dominantă a cântării pe care o cântă mulți aici, în lumea aceasta. Ei nu știu ce înseamnă să fii blând și smerit cu inima; și nici nu au de gând să cunoască aceasta, dacă o pot evita. Întreaga Evanghelie se cuprinde în a învăța de la Hristos blândețea și smerenia Lui.

"Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a așeza slava omului în țărână și de a face pentru om ceea ce nu este în puterea lui să facă pentru sine însuși." Mărturie către slujitori, 456.

Experiența îndreptățirii prin credință este lucrarea lui Dumnezeu de a pune slava omului în țărână. Vedenia din pricina căreia bărbații care erau cu Daniel au fost determinați să fugă a fost vedenia „cauzativă”, de gen feminin, a arătării lui Hristos, iar imediat după ce neprihănirea de sine a lui Daniel a fost pusă în țărână, i-au fost aplicate cele trei atingeri îngerești, care, în cele din urmă, l-au împuternicit pe Daniel să poarte mesajul.

În 1888, puternicul înger s-a pogorât cu solia îndreptățirii prin credință, așa cum a fost prezentată de prezbiterii Jones și Waggoner. Același înger s-a pogorât din nou la 11 septembrie 2001, cu aceeași solie a îndreptățirii prin credință. Aceasta a marcat începutul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. La încheierea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, solia de la

început este repetată, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

La 11 august 1840, același înger a coborât și a început cele trei etape care au fost împlinite între 1840 și 1844. Aceste trei etape au constat în înputernicirea primului înger la 11 august 1840, sosirea celui de-al doilea înger la 19 aprilie 1844 și sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acea istorie a prefigurat următoarea succesiune: coborârea primului dintre cei trei îngeri la 11 septembrie 2001, urmată de sosirea celui de-al doilea înger la dezamăgirea din 18 iulie 2020 și încheiată cu sosirea celui de-al treilea înger la iminenta lege duminicală.

La sfârșitul acelei istorii, când Mihail coboară să-i învie pe Moise și pe Ilie după cele trei zile și jumătate de moarte pe străzi, așa cum este reprezentat în Apocalipsa, capitolul unsprezece, și, de asemenea, așa cum este reprezentat de cele douăzeci și una de zile de doliu ale lui Daniel, Hristos coboară din nou. El prezintă mai întâi vedenia slavei Sale, vedenia care așază slava omului în țărână și produce o separare. Odată ce Daniel este în țărână și după ce Daniel a fost transformat prin contemplarea vedeniei feminine „cauzative”, el este atins de Gavriil pentru prima dată și așezat pe picioarele sale tremurânde.

Atunci arhanghelul Mihail coboară pentru a „învia pe Moise” și îl atinge pe Daniel a doua oară, lăsându-l fără putere, căci era copleșit de realitatea că, de fapt, vorbea cu Domnul său. Apoi vine Gabriel, îl atinge a treia oară și îl întărește pentru lucrarea de a fi stindard în legea duminicală care urmează curând. Cele trei atingeri sunt simboluri ale celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, deși au loc într-o singură zi.

Experiența primului înger cuprinde arătarea lui Hristos precum fulgerul, vedenia „cauzativă” care desparte și prima atingere care îl ridică pe Daniel din pulberea slavei sale omenești. Primul înger cuprinde toți cei trei pași incluși în primul, căci el reprezintă primul mesaj. Nu este o întâmplare că prima atingere este consemnată în versetele de la NOUĂ la UNSPREZECE.

Totuși am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am fost cufundat într-un somn adânc, cu fața la pământ, iar fața mea era îndreptată spre pământ. Și, iată, o mână m-a atins și m-a ridicat pe genunchi și pe palmele mâinilor mele. Și mi-a zis: O, Daniele, om mult iubit, înțelege cuvintele pe care ți le vorbesc și stai în picioare, căci la tine am fost acum trimis. Iar când mi-a rostit acest cuvânt, am stat tremurând. Daniel 10:9-11.

Experiența celei de-a doua atingeri, care i-a fost administrată de Hristos Însuși, îl schimbă pe Daniel de la incapacitatea de a vorbi la capacitatea de a vorbi cu Domnul său. La cea de-a doua atingere, Daniel nu are suflare, astfel că el este aici înfățișat în stadiul primului mesaj al lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte.

Și când mi-a rostit astfel de cuvinte, mi-am întors fața spre pământ și am amuțit. Și iată, unul după asemănarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura și am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei s-au abătut asupra mea durerile și nu mi-a mai rămas nicio tărie. Căci cum ar putea slujitorul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Căci, cât despre mine, îndată nu a mai rămas în mine nicio tărie și nici suflare nu mi-a mai rămas. Daniel 10:15-17.

În al doilea mesaj din Ezechiel, un mesaj din cele patru vânturi urmează să fie suflat peste oase, pentru ca ele să trăiască și să stea în picioare ca o oaste puternică. Împuternicirea acelei oaste este reprezentată de cea de-a treia atingere.

Atunci a venit iarăși unul cu înfățișarea unui om și m-a atins, și m-a întărit, și a zis: Om preaiubit, nu te teme: pace ție; fii tare, da, fii tare. Și pe când îmi vorbea, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. Atunci a zis: Știi pentru ce am venit la tine? Și acum mă voi întoarce să mă lupt cu căpetenia Persiei; iar când voi pleca, iată, va veni căpetenia Greciei. Dar îți voi arăta ceea ce este scris în cartea adevărului; și nu este nimeni care să mă sprijinească în aceste lucruri, decât Mihail, căpetenia voastră. Și eu, în anul întâi al lui Dariu, Medul, chiar eu, am stat ca să-l sprijin și să-l întăresc. Și acum îți voi arăta adevărul. Iată, se vor ridica încă trei împărați în Persia; iar al patrulea va fi cu mult mai bogat decât toți; și, prin țaria sa, prin bogățiile sale, îi va stârni pe toți împotriva împărăției Greciei. Daniel 10:18-11:2.

Mesajul care aduce la viață cei doi martori în capitolul treizeci și șapte din Ezechiel este mesajul Islamului celei de-a treia vai, dar, linie peste linie, mesajul pe care Gabriel îl identifică în ilustrarea lui Mihail ridicându-l pe Moise și înălțându-l la cer ca steag este mesajul ultimului președinte al Statelor Unite. Este mesajul celui de-al șaselea președinte (cornul republican) care a fost ucis în 2020, așa cum fusese și adevăratul corn protestant. În narațiunea lui Daniel, învierea din zilele de jale pentru adevăratul corn protestant a condus la identificarea învierii cornului republican.

De șapte ori în capitolul zece din Daniel este folosit cuvântul „viziune” sau „înfățișare”. Aceste șapte referințe sunt indicate prin același cuvânt ebraic, cu excepția faptului că de trei ori cuvântul este la genul feminin, iar în celelalte patru dați este la genul masculin. Șapte fiind numărul desăvârșirii, iar combinația trei-patru care face șapte fiind o caracteristică principală a cărții Apocalipsa, unde ultimele trei dintre cele șapte biserici, și ultimele trei dintre cele șapte peceti, și ultimele trei dintre cele șapte trâmbițe sunt deosebite în mod specific de primele patru.

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt una și aceeași carte și, în acest sens, Daniel și Ioan sunt același simbol al zilei de pe urmă. Vedenia lui Hristos din capitolul zece este vedenia lui Hristos din capitolul întâi al Apocalipsei.

În capitolul întâi din Apocalipsă, Ioan aude un glas înapoia lui și se întoarce să-l vadă pe Cel care vorbește.

Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas mare, ca de trâmbiță, zicând: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o către cele șapte biserici care sunt în Asia: către Efes, către Smirna, către Pergam, către Tiatira, către Sardes, către Filadelfia și către Laodicea. Apocalipsa 1:10, 11.

Fie că este vorba despre cele trei atingeri din Daniel capitolul zece, sau despre aceeași viziune din capitolul întâi al Apocalipsei, sau despre cele două solii ale lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, sau despre Isaia fiind atins cu un cărbune aprins luat de pe altar, experiența identifică împuternicirea soliei finale de avertizare, iar această solie începe la învierea celor doi martori în iulie 2023. Daniel, Ioan, Ezechiel și Isaia reprezintă cu toții un sol care aude „glasul” din „căile cele vechi” înapoia lui, care întreabă: „pe cine să trimit?” Când acel sol răspunde: „iată-mă,

trimite-mă”, el este întărit și își înalță glasul, ca unul care strigă în pustie. „Cine are ureche, să audă ce zice bisericilor Duhul.”

Vom continua acest studiu în următorul nostru articol.

Cu prilejul tocmai descris, îngerul Gabriel i-a împărtășit lui Daniel toată învățătura pe care era atunci în stare s-o primească. Câțiva ani mai târziu însă, profetul a dorit să afle mai mult despre lucruri încă neexplicate pe deplin și s-a hotărât din nou să caute lumină și înțelepciune de la Dumnezeu. "În zilele acelea, eu, Daniel, am fost în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat niciun fel de bucate alese, nici carne, nici vin n-au intrat în gura mea, nici nu m-am uns cu untdelemn deloc.... Apoi mi-am ridicat ochii și am privit, și iată un bărbat îmbrăcat în in subțire, al cărui mijloc era încins cu aur fin de la Ufaz. Trupul lui era asemenea berilului, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la înfățișare, ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi" (Daniel 10:2-6).

Această descriere este asemănătoare cu cea dată de Ioan când Hristos i s-a descoperit pe Insula Patmos. Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu i s-a arătat lui Daniel. Domnul nostru vine împreună cu un alt sol ceresc ca să-l învețe pe Daniel ce urma să aibă loc în zilele de pe urmă.

Marile adevăruri descoperite de Răscumpărătorul lumii sunt pentru cei care caută adevărul ca după comori ascunse. Daniel era un om înaintat în vârstă. Viața lui se petrecuse în mijlocul farmecelor unei curți păgâne, iar mintea lui era împovărată de treburile unui mare imperiu. Totuși, el se desprinde de toate acestea ca să-și smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu și să caute cunoașterea planurilor Celui Preaînalt. Iar ca răspuns la rugăciunile lui, lumină din curțile cerești a fost transmisă pentru cei care aveau să trăiască în zilele de pe urmă. Cu câtă stăruință, așadar, ar trebui să-L căutăm pe Dumnezeu, pentru ca El să ne deschidă înțelegerea spre a cuprinde adevărurile aduse nouă din cer.

„Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; dar o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă... Și nu mi-a mai rămas nicio putere; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune și n-am păstrat nicio putere” (versetele 7 și 8). Toți cei care sunt cu adevărat sfințiți vor avea o experiență asemănătoare. Cu cât mai clare le sunt vederile asupra măreției, slavei și desăvârșirii lui Hristos, cu atât mai viu își vor vedea propria slăbiciune și nedesăvârșire. Nu vor avea nicio înclinație să pretindă un caracter fără de păcat; ceea ce li s-a părut lor drept și frumos în ei înșiși va apărea, în contrast cu curăția și slava lui Hristos, numai ca nevrednic și stricăcios. Tocmai când oamenii sunt despărțiți de Dumnezeu, când au vederi foarte neclare despre Hristos, atunci spun: „Sunt fără păcat; sunt sfințit.”

Atunci Gabriel i s-a arătat prorocului și i s-a adresat astfel: 'O, Daniele, om preaiubit, pricepe cuvintele pe care ți le spun și stai în picioare: căci la tine am fost acum trimis. Și când mi-a spus acest cuvânt, am stat tremurând. Atunci mi-a zis: Nu te teme, Daniele; fiindcă din cea dintâi zi când ți-ai pus inima să pricepi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost ascultate, și am venit din pricina cuvintelor tale' (versetele 11, 12).

Ce mare onoare îi este arătată lui Daniel de către Maiestatea cerului! El îl mângâie pe slujitorul Său care tremură și îl asigură că rugăciunea i-a fost auzită în cer. Ca răspuns la acea rugăciune

ferventă, îngerul Gabriel a fost trimis să influențeze inima regelui persan. Monarhul se împotrivi îndemnrilor Duhului lui Dumnezeu pe parcursul celor trei săptămâni în care Daniel postea și se ruga, dar Prințul cerului, Arhanghelul Mihail, a fost trimis să întoarcă inima regelui încăpățânat, pentru ca acesta să ia o măsură hotărâtă, spre a răspunde rugăciunii lui Daniel.

„Și după ce mi-a rostit astfel de cuvinte, mi-am plecat fața la pământ și am amuțit. Și iată, unul ca după asemănarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele... Și a zis: O, om preaiubit, nu te teme: pace ție; întărește-te, da, întărește-te. Și, când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: Să vorbească domnul meu; căci tu m-ai întărit” (versetele 15-19). Atât de mare a fost slava divină descoperită lui Daniel, încât el n-a putut îndura vederea ei. Atunci solul cerului a acoperit strălucirea prezenței sale și i s-a arătat profetului ca „unul ca după asemănarea fiilor oamenilor” (versetul 16). Prin puterea sa divină l-a întărit pe acest om integru și plin de credință, ca să poată auzi mesajul trimis lui de la Dumnezeu.

Daniel a fost un slujitor devotat al Celui Preaînalt. Viața lui lungă a fost plină de fapte nobile în slujba Stăpânului Său. Curăția caracterului său și fidelitatea sa neclintită sunt egale doar de smerenia inimii sale și de căința sa înaintea lui Dumnezeu. Repetăm: Viața lui Daniel este o ilustrare inspirată a adevăratei sfințiri. Viața sfințită, 49–52.